

повторила вся польська преса, те свято — зумисне чи мимохіт, слушно чи неслучно — прибрало гейбі півофіційний характер. У всякому разі кермуючі і відповідальні діячі польського політичного і культурного світа, зокрема керівники польської національної та шкільної політики, віддали прилюдно честь генієві українського духа.

Це діялося 11. березня в столиці польської Республіки, а в сім днів потім директор державної бережанської гімназії заборонює українським школярам йти на місцевий прилюдний Шевченківський концерт, якого програма заздалегідь подана до відомої адміністративній владі і нею затверджена та якого організаторами й виконавцями — адебітша українські педагогічні сили та взагалі культурні діячі. Може хтось зауважити, що це цілком винятковий випадок, який мусить бути без решти записаний на рахунок того над-ревного директора, якогось п. Ольшевського, який не найшовся на своєму місці. Однак — на превеликий жаль — це далеко не одиночний випадок. За життя нещасний український поет і після смерті не перестав бути предметом спору, який триває по нинішній день: Чи він сам і його „Кобзар“ „благонісний“ чи „протидержавний“?

Недавно попали ми на замітку, що у вересні 1919 року прокуратура у Станіславові сконфіскувала у календарі Українського Педагогічного Товариства вірш „Учіться, брати мої“. Це була перша польська конфіскація Шевченкової творчості. Останні дві конфіскації датуються з 1932 року: тоді сконфісковано два видання „Кобзаря“, обидва за деякі місяці з „Гайдама-

НАЙКРАЩІ ВОВНЯНІ МАТЕРІАЛИ

на шкільні мундурки, костюми, мужські убрання та всякі шовки

з МАГАЗИНУ НОВИН „ТЕКСТИЛЬ“ — Ст. ЗАЛЕСКА
вул. Галицька ч. 18.

ків“, — до речі: поеми, яка з усіх Шевченкових перша діждалася польського (дуже гарного) перекладу (Совінського — нині та книжечка вичерпана). Але й поза „Гайдамаками“ є вічні клопоти з „Кобзарем“: нпр. при улаштуванні Шевченківських концертів завжди ще треба адміністративним чинникам (головно на провінції) предкласти повний текст співаних та деклямованих Шевченкових віршів, бо сама фірма автора не вистачає. По нинішній день трапляються теж випадки, що на Шевченківських вечорах по читальнях „Прогресу“ ревний представник влади з місяця протестує проти деклямації поеми, яка видається йому підозріла своєю тенденцією! Про становище Миської Ради м. Львова до найбільшого українського національного поета, якого роля в історії не лише літератури, але й цілого українського національного відродження зовсім виїмкова, — ми вже свого часу писали: існує у Львові вулиця ім. Шевченка, — на периферії міста, кількост метрів довга, така ширoka, що тротуар можливий лише по одному боці... Зголосили були перед війною українські радні внесок поставити пам'ятник на сквері перед будинком Наукового Товариства ім. Шевченка, на вул. Чарнецького, оподалік від центру, щоби декого не „колов у вічі“. Але той внесок з міста був відкинений. Ми дуже цікаві, як поставиться нині до того внеску Миська Рада, колиб його відновили українські радні, даючи одночасно запоруку, що українське громадянство підтримає те діло масовими грошевими латками!...

Але порушена тут справа має ще один, загальний момент: відносини між верхівкою державної влади та її низовими органами. Знаємо, що в системі централізованої адміністрації далеко легше проводити одностайну лінію політики. У такій системі вправді завжди відчувається переріст бюрократії, а проте існує в ній тісна службова залежність і всі внутрішні розпорядки мають за собою силу виконавців. Тому саме у централістичній державній системі яскраво вражають всякі відхилення поведінки нижчих органів влади від поведінки їх зверхників. Зацитований на вступі приклад: як міністр і віцеміністр освіти стоячи вислухують „Заповіт“, а директор гімназії грозить учням, що викине їх зі школи за участь у Шевченківському вечорі, — той приклад є безумовно дивоглядом, який для звичайних смертників є цілком незрозумілим.

Може би дійсно у 120-ліття народин Тараса Шевченка прийшов перелом у поглядах на творчість Поета не тільки у польській урядовій верхівці, але й у низах польського шкільного та адміністративного апарату на землях, на яких культ Шевченка існує стихійно від кількадесяти літ? Може би дійсно не робити винятків із „Кобзаря“, не цензурувати віршів і співів і — злікувати бодай цей один ливогляд на Шевченківському фронті?

Товари
блататні

вовни, шовки, полотна, постіль
Ф. Ожеховський Найбільший вибір. — Найкращі ціни
Львів, Ринок ч. 29.
7133 22-180
Телефон 23-33.

З українського життя в Ч. С. Р.

СВЯТО ШЕВЧЕНКА У БРАТИСЛАВІ.

Т-во „Прогрес“ при співучасті Союзу Українських Студентів з Підкарпаття в української колонії у Братиславі улаштує Шевченківське свято 16. III. На святі виступили з промовами в мові чеській проф. д-р Ф. Тіхи („Шевченко і Кирило-Метод. Братство“) і доц. О. І. Бочковський („Шевченко — поет визвольної боротьби“) і в мові українській інж. Л. Мосенда. Студ. Петровський деклямував власний вірш. Були члени Української Республіки Капелі і члени Слов. Народн. Театру п. Н. Кузьмич виступив зі сольовим співом (три числа з супроводом фортепіану п. Сметани). Під дириг. п. А. Бачинського тричі виступив хор підкарпатських студентів. Свято відбулося в Зеркальній салі приміщення палати, де Наполеон підписав був т. зв. „пресбурський мир“. Братиславська українська колонія, як і численні земляки з найближчих околиць словацької столиці, взяли численну участь у цій святі. На салі було чимало словацьких і чеських гостей.

Перший промовець д-р Ф. Тіхи, відомий чеський приятель українського народу та перекладач Лесі Українки, ознайомив присутніх зі словянською ідеологією кирило-методіївців. Свою промову він закінчив побажанням чехо-словацького аближення в душі словянських ідеалів автора „Кобзаря“.

Доц. О. Бочковський скарітеризував Шевченка як поета не лише національного, але разом і всесловянського та універсального значіння. Життя й літературна спадщина цього українського „басніка народного одбоя“ — є запорукою непереможності визвольних змагань українського народу.

Д-р Л. Мосенда в українській промові скарітеризував Шевченка як людину сильного

характеру й непереможного безкомпромісного борця за свободу народу. Треба, щоб для наших поет був школою характеру, особливою нашу сучасну безхребетну добу.

СВЯТО МАСАРИКА У БРАТИСЛАВІ.

Дня 4. III. т-во „Прогрес“ улаштує свято на честь 64. уродин президента ЧСР Т. Г. Масарика. З рефератом виступив д-р К. Вульгум. По рефераті вислано президентом привітальну телеграму.

РЕФЕРАТ ДОЦ. БОЧКОВСЬКОГО.

Дня 11. III. т-во „Прогрес“ у Братиславі своїй домівці в У. М. С. А. улаштує реферат доц. О. І. Бочковського на тему: „Проблеми національної консолідації та Націоналізм в ЧСР“. На рефераті за малим виключенням були присутні майже всі українці м. Братислави. Референт зумів захопити всю без винятку аудиторію.

СВЯТО ШЕВЧЕНКА В ЛІТОМЕРЖИЦІ.

Відділ Українського Всепроф. Робіт. Союзу в Терезині улаштував Шевченківське свято 4. III. в Літомержиді. Голова відділу І. Перець оповідав про життя і працю Шевченка, а член відділу Сидорович прочитав реферат на тему „Т. Шевченко — співісник сучасної України“. На програму ще склалися деклямації п. Пацькова. Присутні на початку відспівали гимн, а закінчили свято „Заповітом“. На святі були крім членів місцевої української колонії ще й гості — представники філії Української Громади в Ліберці. По святочній частині зборів представник Української Громади в Ліберці Ганкевич зробив реферат на тему: „Наша справа в минулім і сучаснім“, а п. М. Семецький реферував на теми загально організаційні.

(У. Г.)

Активність харбінців.

З культурного і політичного життя нашої колонії в Манджу-Го.

При „Українській Національній Громаді“ в Харбіні заснували нещодавно „Українське Товариство Прихильників літератури, науки і мистецтва“, у скороченні УТПІЛНАМС. Основоволожники вибрали день „22. січня“, як день оснування і тим ясно зазначили ідеологічні позиції нового товариства. Перше „сусаре“ улаштувало воно 17. лютого. У програму ввійшли: 1) програмове слово п. Андрушенка, 2) реферат д-ра Мілька „Наша українська діяльність“ і музикально-вокальна частина зі співом і деклямаціями, а відтак танці.

Незалежно від цього почався в „Прогресі“ курс українознавства. П. Р. Барілович читає лекції про „географію України“, п. І. Світ, редактор „Манджурського Вістника“ лекції на тему: „Українські колоніальні землі“. При цій нагоді згадаємо, що той-же п. Світ почав друкувати в „Мандж. Вістнику“ (ч. 4.) фейлетони в російській мові п. н. „Український Далекій Схід“, які є виїмками з великої української праці автора. Цю працю — як зазначає п. Світ — п. н. „Проблема Зеленої України“ виключив він уже і незабаром віддасть до друку. Завважимо, що досі поза брошурою проф. Шимовича і розкинутими по журналах і газетах статтями не появилася ніяка поважніша праця про Зелений Кінь і про ті багаті події, що їх пережив він у недавній революційній роки. Підписаний мав вістку від одного діяльного там галичанина, що таку працю мав готову, але перед пам'ятним харбінським процесом українців забрали йому цю працю чекісти.

Повертаючи до курсу українознавства „Прогресу“ зазначимо, що згадавши лекції це тільки початок цілого циклу викладів. Його програма: 1) українська мова, 2) українська література, 3) історія України, 4) географія України.

Діяльні теж є жінки і студенти. Одним із цікавіших рефератів „Жіночого Гуртка“ був відчит п. Уляна Данильченко „За природне право жінки“.

Обмірковують харбінські діячі теж справу українського національного шкільництва. Йде про те, щоби не повторити старих помилок, що так болючо проявились в колишній українській гімназії в Харбіні. Пропонують відчинення народної школи при допомозі місцевої влади і Гол-

маського Колледжу на зразок кращих шкіл європейських та американських шкіл з притримним наставленням.

Велику бурю серед української молоді в Харбіні, особливо серед студентства, викликав виступ комуністичного професора на юридичному факультеті харбінського університету Устрялова. На одній зі своїх університетських лекцій говорив він на тему „Російська революція і прилучення України“. В тій лекції ставив він між ін.: „З уваги на сильний спротив українців, яких є до 38 мільонів, інспірованій Німечкою, радянський уряд мусів перемінити РОВС у СООР. Це показалося не кепським дипломатичним підступом (тріком), бо підалося бідним шляхом ободвати Україну з Росією“. В цьому ж заявив „професор“, що ніякої України нема, а є тільки „адін російський народ“ і т. д. „Мандж. Вістник“ пишучи про те, висказує надію, що уряд Манджу-Го мабуть швидко звільнить проф. Устрялова з університету з уваги на те, що є він звичайним комуністичним агітатором. Щоправда його „пролетарський світогляд“ є спиною його власницьких інстинктів: він вибрав собі прекрасний, люксовий двоповерховий дім.

Культурно уділяється українська харбінська колонія теж в імпрезах міжнародного клубу „Прометей“, який проявляє живу діяльність.

З політичних подій слід згадати згадане вже в „Ділі“ організовану участь українців в демонстрації проти радянської управи манджурської залізниці. Наші земляки демонстрували одночасно проти нахабної, величезної і морально-шовіністичної поведінки більшовицької України, що виразно підкреслено в відомостях, які надходили до участі в демонстрації. Також нагадали коронації цесаря Манджу-Го (що означає Мандж. Імперія) Пуї підбули українці з жовтими академіями, в якій прилучили свій гостинний до хору привітальних голосів манджурців, китайців, японців та інших народів.

З правдивим задоволенням мусимо відзначити факт консолідації всього українського елементу в Харбіні, що дав спромугу об'єднати до біля недавню помірковану українську „Національну Лому“.

КАЛУШИНА.

ШИРЕЧЧИНА.

ГОРОДЕЧЧИНА.

ГАЛИЧ.

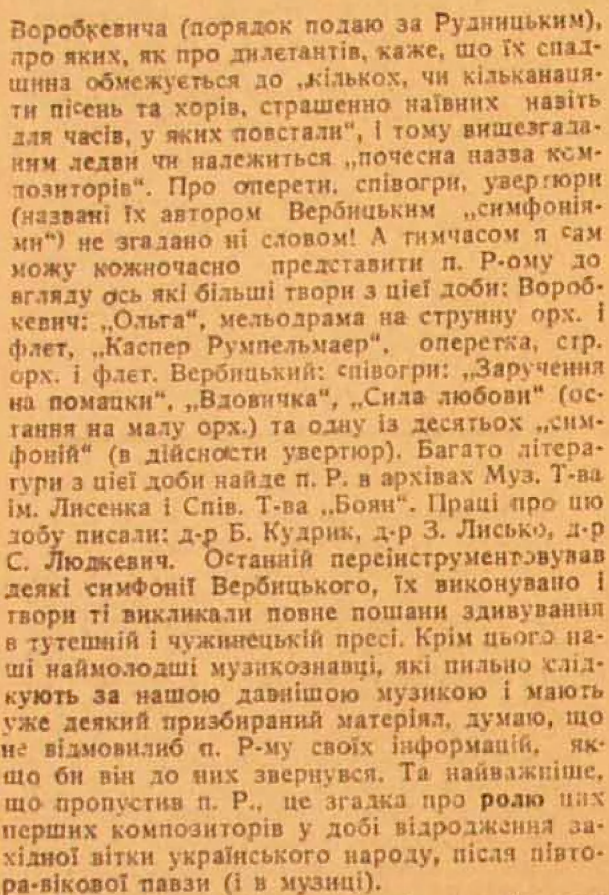
(У відповідь п. Антонові Рудницькому).

(Решту зголошень покламо в чергових тислах.)

ТЛУСТЕ.

СТАРА РОПА.

Кружок „Р. Ш.“ сповнів на 3. березня представників церкви, українських установ, а також усіх свідомих і метких громадян. Перший забрав голос п. Іван Рудзінський та порушив справу внутрішньої позички для „Р. Ш.“. Далше промовляв місцевий парох о. Мартинович Орест. Промовляли ще місцеві студенти про велике значіння діяльності „Р. Ш.“ на всіх ділянках культурного життя. До місцевої комісії позички увійшли представники всіх установ, як також і свідоміші громадяни нашого села. Зараз на місці підписали позичку такі громадяни: о. Мартинович 25, І. Рудзінський 25, Стефанія Шавалова 25, Онуфрій Каспаревич 25, Василь Пихунь 25; понад 100 громадян декларували від 10 до 1 зол. Настрій зібраних був весь час піднесений і всі щиро цікавилися ходом нарад.

Про до-Лисеївський період на Великій Україні не згадаю ні словечком. Дарма, що "Запорожець за Дунаєм" Артемовського-Гулака, так прекрасно оборонений д-ром З. Лиськом, б. лектором Високого Пед. Інституту у Празі, від закиду плягіату Моцартового "Уведення зі Сераю", "Катерина" Аркаса та "Вечерниці" Ніщинського ще й нині не сходять зі сцени наших театрів і роблять даліше свою просвітню-популяризаторську роботу.

Микола Лисенко — це для п. Рудницького „талант менше ніж середній“, себто ніякий. Лисенка „неслушно й непотрібно внесено на педестал“, охрещено найменням „найбільшого музика і творця“. На думку п. Р-го, „технічна досконалість (роз. Лисенка!) не дає підстав до цього титулу“.

Можна не любити творів Лисенка, можна не виконувати їх, можна і ставитись дуже критично до цілої творчості Лисенка, чи до її поодиноких ділянок, але нікому не вільно скидати з педесталу людину, яку на цей педестал поставила нація — не за „технічну досконалість“, але за повну посвяту її самовідречення праці усього життя, виконану серед найнеобщи́тливіших для нації обставин, за труд, який у свій час був для нації спасенням у наслідках не тільки на полі її музичного мистецтва, але й на інших, не менше важких ділянках її психофізичного життя.

Маю вражіння, що я найбільший ворог нашого народу зломіж чужинців не важнясьб висказатись про Лисенка так, як це зробив п. Р. А не забуваймо, що стаття п. Р. появилась у чужому органі і була призначена для інформування чужинців — про нас!

У після-Лисенківській (чи може Лисенківській?) добі поставив п. Р. на спільну дошку творчості „кількісно дуже зникаючої і якісно на менше дилетантської“ (так!): Стеценка, Степового, Леонтовича, Січинського й О. Нижанківського. Виймок робить Р. тільки для „кількох хорів“ Стеценка та для „направду досконаlih обробок народних пісень“ Леонтовича. Так „скромно“ характеризував Р-ий Стеценка, того нашого може найприроднішого контрапунктиста, домінаючій повною мовчанкою його співогри „Про що тирса шелестіла“, „Гайдамаки“ й ін., та Леонтовича, того *genia* хоральної мініатюри, якого твори (у виконанні Республіканської Капелі під проводом О. Кошиця) викликували безмежне захоплення і ширій подия найповажніших критиків усього світу.

Про нашого першого на західних землях
музика-професіонала Дениса Січинського (кан-

тати, нескінчена опера „Роксолія“), як і про О. Нижанківського, — ні слова більше. Філарета Колессу, як гармонізатора народніх пісень („Вулиця“) та головне, як європейської міри музичного вченого-етнографа, дальше: А. Вахнянина (опера „Купало“, виставлена перед кількома роками у харківській держ. опері), Г. Топольницького, того може найоригінальнішого західно-українського композитора, — не згадано взагалі, навіть про те, що такі були. Нема також Ярослава Лопатинського, хоч він написав попри пісні й хори дві опери („Еней на мандрівці“ й „Казка скал“), оперету і його твори вийшли у виданні віденського „Autoren-Verband-y“.

Усіх, про яких дотепер згадав п. Рудницький, уявив він в одну спільну добу „нефаховості й дилетантизму“, яка на його думку тягнеться „аж майже до вибуху світової війни“. Трохи даліше каже п. Р., що на початку ХХ ст. появляються у нас музики, які творять нову епоху, тому, що мають уже фахову муз. освіту. Але рівночасно з цим каже, що С. Людкевич, який має фахову освіту (Р. вичислює, у кого й де і навіть приписує Людкевичеві студії у пок. М. Солтиса, якого учнем Л-а не можна рахувати, бо мав у нього тільки одну лекцію!), не зважаючи на свої фахові студії, не належить до групи фахівців, тільки стоїть „на передолі між обома епохами“. Отже це знати: є Людкевич „фахівець“, чи ні? Та це не важко! Лисенко у п. Рудницького також — і то

ВСЯКОГО РОДА МАТЕРІАЛИ ВОВНЯНІ — ТА ІНШІ
найдешише в текстильній магазині
„ТАНИЙ СКЛЕП“ — 3, ЗАЛЕСКИЙ, ЛЬВІВ,
2/38 ГАЛИЦЬКА 8.

(Причинки до нашої галергофської трагедії.)

(Докінчення.)

Щільний час бігав коло мене якийсь старий чоловік з хитро веселим усміхом, пильно прислухувався всьому і видно було, що хоче мені щось розказати. Коли я скінчив з мужчинами і мав йти до жіночого відділу, я звернувся ще до нього і попросив, щоби він мені про себе розказав, а він тільки на це ждав і почав:

Федько Бойко, літ 75 зі села Бобрівки, бучацького повіту, Малецького просту, скулений та ще здоровий і кремізний, похилив голову, перехилився на кріслі та почав розказувати:

...вигнали нас усіх на середину села та казали всім нам там розложитися. Ми перебували там цілий тиждень. Москалі дуже стріляли на наше село, а все тільки на один кінець і тому нам у середині села нічого не грозило. Трохи було нам тісно та якось бідували.

При кінці тижня мене скортіло подивитися до моєї хати, що дежить таки на самому кінці села. Тільки днів там не був, як не подивитися. Перейшов швидко аж до самої хати, отворяю двері, — Боже мій — там наші жовніри. Я утішився ними, а вони мною. Це були самі маляри, я їх нічого не розумів, а вони мене ніщо. Поскзів я собі з ними, поговорив та врешті став, щоби вибачайте за слово — вимочитися.

Встаю я, іду до дверей, а вони кричать: „гальт“. Ну, як гальт то гальт, а коли я дуже зголоднів та руками показував, що хочу їсти, вони, дай їм Боже здоров'я, дали кусник хліба.

Вечором прийшов якийсь старший. Жовніри з ним поговорили, а відтак почали мене релідувати. Найшли файку, тютюн, капшук, ніжик. Пан старший обдвнив це все та вже мав пустити, як один із жовнівів сягнув рукою за черес, а там мій „знак“.

Я й забув вже за нього. А з тим знаком, то була така історія. Як були ще москалі в нашому селі, ходило кожного дня 5 козаків та складали від людей покладки. Люди мусіли давати, бо вони били.

Раз прийшов до мене якийсь їхній офіцер і зажадав покладків, я не хотів йому дати, тоді він підніс нагайку та грозив, що коли не дам, то вб'є мене. А я йому кажу: „Пане мій, коли я вам не дам, то ви мене один набабете, коли я їм не дам, то їх чотирьох, чи п'ятьох „дубельт“

Кооперативне число
Гуманістичного журналу

„Жорна“ ч. 6.
вже появилось Ціна 25 сот.

Дістанете в кожній трафіці і кіоску.
Чвертьрічна передплата 1-30
Замовляти: Адміністрація „ЖОРИД“
Львів, Ринок ч. 10, II. пов.

городини, квітів і господарських
з першорядних краєвих і закордонних пла-
тацій з найвищою силою кидання поруча-
Едмунд Рідль **склад**
львів рутовського, ч. 3. **на сніг**
Подрібний цінине висвітлення

Подрібний щитник висадимо на бажаних.

без „переходовости“ — зачислений між дис-
тантів, хоча скінчить консерваторію в Ляйп-
цигу... Людкевича, цього „найстаршого віком і
світосглядом з живучої генерації українських
композиторів“, що має „достатньо багату інвен-
цію і нахил до сильних драматичних засоби-
у висловлюванні своїх думок“... „характери-
зує цілковите неопанування декотрих важких
ділянок творчості“. Покищо нема у нас досі
приблизного спису творів Людкевича. Не го-
ворю вже про видані твори, яких при наших
нотно-видавничих обставинах буде напевне не
більше половини того, що Людкевич написав.
Та заки на основі такого спису можна буде
проверити правильність погляду п. Рудницько-
го на творчість С. Людкевича, можна тимча-
сом ствердити, що напр. Шопеніві навіть ціл-
ковите неопанування не тільки „декотрих важ-
ких“ ділянок, але буквально майже всіх, з ви-
їмком одного „Одісінського фартеляну“, не пе-
решкодило в тому, що весь світ зачисляє його
до геніїв на полі музичного мистецтва. З творів
Людкевича згадав п. Р. тільки Квартет.

Доп. д-р Нестор Ниманківський.
(Докінч. буде.)

мене набють. Офіцер розсміявся і каже: „Я дам тобі такий „знак“, що як ті жовнири пра-дуть, то не відбиратимуть більше ніяк за-кладків.“ І дав мені таку „карточку“ і написав щось на ній.

На другой день, коли прийшли козаків, їм показав „знак“, вони оставили мене з собою. Офіцер приходив знова, як довго були нас москалі та відбирав покладки. Брав, брав без грошей, часом кинув щось на сім, або ют, але се рідко бувало.

Прийшли наші, викинули москалів, а й не був за свій знак. Аж тепер прийшли його».

Старий сплюнув крізь зуби, зітхнув і мовчав спокійно: „А за цей знак я тепер уже третій рік бідную. Пани не зрозуміли знаку та сказали, що я з москалями тримав. А я, пане мій, бодай тих москалів за мої поклади скарбів земля не носила, два роки в Талергофі пересидів, а тепер мене тут тримають. А все те за цей „знак“.

У жіночих відділах було вже більше руху і гамірніше. Народ тут менше цікавий і менше самі неписьменні. Перша була Ксенія Кориківна з Миколаєва бобрєцького повіту, що знала тільки, що в селі була читальня „Прогресу“, ам чому її взяли до Талергофу, того не знала. Пелягія Ковбасюк з Волощини, підгаєцького повіту, неписьменна, Ксенія Кутельницька Дітковець, брідського повіту, неписьменна. Вона одинока титулувала мене „господином“. Софія Полейчук з Гриньковець, заліщицького повіту, неписьменна, Марія Гакало з Молодова, часнівського повіту, неписьменна, Матрона Коцур з Поворозника, повіту Новий Санч, знала тільки, що була якась читальня, але яка, то не знає. Марія Кузьма з Лагодова, перемишлянського повіту, неписьменна, Марія Гавриш з Дунаєва, заліщицького повіту, неписьменна. Евдокія Марушевська також з Дунаєва, неписьменна. Анна Тихович з Лагодова, перемишлянського повіту, неписьменна. Залишилось тільки, що 16 господарів мали „крамницю Катківського“, а її чоловік, що читає і пише, веде цю крамницю. Має малу, 3-літню хору на угорську хоробу, дитину. Побіч неї Кароліна Нецкарж з Гарачівки, перемишлянського повіту, римо-католичка, з нею двоїтня дитина. Анна Горбова з Тернівця, перемишлянського повіту, неписьменна. Софія Сагайдак з Мишкового, перемишлянського повіту, неписьменна. Юлія Демітська з Новосілок Косцюкових, заліщицького повіту, мешкала в Городку, а з нею троє дітей. Пелягія Яворська з Явора, турчанського повіту, неписьменна. Взяли мадяри людей зі села тай кудись вели, пішла і вона на це подивитися, а мадяри її „хали“ і поїхала з ними до Талергофу. Ще були дві інтелігентні жінки, одна з них старенька, лежала на ліжку, видно хора і дуже ослаблена, побіч неї сиділа молодша жінка. Та, що сиділа, Стефанія Шу-

Нині

у Театрі Різноманітностей

найбільшій пробій сезону

Товарищ

Божка роман „В степах“ П. Нація, тризбігів „Калиновий міст“, Яковенка „Три елементи“, а також деякі твори Г. Орашіві та, може ще Гуменої. Останні формою, правда, як нащо примітивні, але згадуємо їх за їх порівняльно безсторонність.

В березні 1932 р. пленум ЦБ „Плугу“ ухвалив перейменувати організацію на „Зсоукраїнське об'єднання пролетарсько-колоніальних письменників — ВУОПКП“.

„Західна Україна“ була до 1927 р. секцією „Паугу“. Тепер це самостійна організація. Має до 30 членів, з яких більш знамі: М. Ірчан, В. Бобияський, В. Гжицький, Д. Загул, М. Кесорія і інші. М. їв. в 1930 р. після чистки з цієї організації виключили Атаманюка.

Провідною організацією і найбільш політично благодіяною є ВУСПН (Всеукраїнська спілка прол. писем.). Ця організація творить основу ФОРПУ — Федерації об'єднань радянських писем. України. Органами ВУСПН є „Червоний Шлях“, „Життя і Революція“ і „Літер. Газета“. Органом російської секції є „Красное Слово“, жидівської — „Проліт“, німецької — „Штурм-пріт“. Є ще польська і болгарська секція. При цій нагоді варто пригадати, що „Пролітфронт“ мав теж жидівську секцію, де працювали І. Квітко й Фельдман. На провінції ВУСПН має номінально такі свої органи (фактично, як ми побачимо нижче, вони не виходять): „Мегатеві

Дні" в Одесі, „Станелі" в Миколаєві, і „Зоря" в
Дніпропетровському.

В Донбасі є організація російських письменників «Забой». В 1931 році вона була зкріплена і стала філією ВУСНН.

ВУСНІ на 1. листопада 1931 р. зробила генеральний призов до 2000 нових „ударників“. „Забой“ також придбав яких 400 нових „письменників“, яких розділив на 30 підгуртків, де вони — як інформув нас „Забой“ — вчать писати. Треба очевидячки розуміти це дослівно — себто наразі нові „письменники“... ліvivдують свою пеллсьменність.

На терені ЦК ЛКСМУ знаходиться сідла комсомольських письменників „Молодіяк“. Основне ядро молодіянців у Харкові творили І. Усєвко, Дм. Гордієнко, Л. Первомайський, Ол. Донченко, Ів. Момот та інші; у Києві — Б. Коваленко, А. Ключчя, Л. Смілянський, М. Шерешет. І в цій організації було багато боротьби, — значить, дійсного життя. Так нпр. Первомайський був зорганізував блок „Наступ“, який придуку дбайливе ЦК розізнало. Момот був свого часу навіть відважився виступити проти керівництва ЦК Комсомолу, бо, мовляв, ЦК безсилый, неадаптований (?) кермувати літганізацією і саме „керівництво“ зводиться до мешанцтва... Були часи майже ліберальні...

П. Котович.

(Продовження буде.)

Дайте Німеччині кольонії

Цікавий голос лорда Ротерміра
БОНДОН, 21. 3. ПАТ. 7

ЛОНДОН, 21. 3. ПАТ. Лорд Ротермер вступив на шпальтах „Дейлі Мейл“ з підписом, який німецьких колоніальних держав. Ротермер пропонує, щоб Велика Британія звернулася до Союзу Народів мандатів уповноваження щодо німецькими колоніями в Африці Танганьїку. Камеруном та британським простором. Того ж дня ці країни призначили Німеччині. Лорд Ротермер визнає англійську пропозицію думку розважити без ворожого прилюдно цей проект, бо якщо Німеччина поставалася європейські проблеми, тоді на його думку, робитиме клопотів самій Європі. Для цього варто посвятити 420.000 кв. миль з колоніальних просторів Англії, що мають 2 миль кв. миль.

Довкола „Челюскіна“
МОСКВА 21.3.НАТ 22

МОСКВА, 21. 3. ПАТ. Летуля Володимир Доронін і Голишев вистартували сьогодні з хоцька в напрямі Анадіру і з траси 4.500 км. передішли вже швидко 2.000 км. Пять літніх пароплавів „Смоленськ“ і „Стаалінград“ вийшли на розі Зелена; ними полетять летуля Іванов, Пірвештайн, Мольков, Фаріх і Деміт Криголом „Красін“ вийде у найближчий раз. Ленінграду в Павамським Каналом, до Півн. Америки задумує добитись до розбиття за 47 днів. „Правда“ оголосила довга лід мучнича експедиції, проф Шміда, що очікує катастрофу. Проф. Шмідт заявив, що проблему плавання по Ледовому Океані розв'язати позитивно: вона можлива тільки морськими судами.

Гітлер хоче ліквідувати безробіття.

БЕРЛІН, 21. 3. ПАТ. В Німеччині почалася величезною маніфестацією кампанія проти безробіття, що має на меті опанувати економічну кризу та надати кампанії проти безробіття одностільного характеру. Осередком маніфестації була Промова Гітлера в Обергашінгу, на час якої перервано всюди працю та яку передавано на цілий край по радіо, зокрема великими мегафонами у школах, фабриках і на площах міст. Мін. Гельбль, що говорив перед Гітлером, зазначив, що Німеччина стоїть на чолі народів, що змагаються з безробіттям, її методи та засоби наслідують інші народи й Німеччина може бути з цього горда. 1934 рік буде присвячений виключно відбудові нім. національного господарства. Націонал-соціалісти робили шовінізм, але не дармували, визнаючи васаду „робити, потім філософувати“, а в 1933 р. тільки завдяки урядові Гітлера зменшено на 2.700.000 кількість безробітних.

Канцлер Гітлер почав свою промову від того, що ніякий уряд не мав такої спадщини, як

націонал-соціалісти: Нім. варіт ішов у пропасть, мав 6 міль. безробітних, а проте зміна не викликала ніякого хаосу. Уряд вирішив вдержати стабілізацію нім. марки, в проти всяких інфляційних спроб, покриватиме всі видатки в межах звичайного бюджету та буде ліквідувати всі спроби промисловців підбити ціну козему. Уряд ве робитиме дарунків торговлі й промисловцям субвенцій, зате підтримуватиме зростання продуктивності нац. господарства. Несолідні купці і промисловці мусять згинати, бо уряд вирішив ліквідувати питання безробіття без огляду на них. В цьому мусять йому допомогти увесь німецький варіт. Під кінець промови заявив Гітлер, що уряд внаслідкує і мільярд марок на продуктивну працю, 650 мільонів на будову автоштради й інші технічні роботи, 300 міль. на закуп податкових перфоріатів, які видає уряд Папена на 150 міль м., на віна для 300 тис. нових подружж.

гісько. З голих синявих стін і від рівної жовтої дошки віяло якимсь мертвецьким холодом: так і чути було, що давно вони не нагрівалися теплом людського відлиху.

Дивна хата, дивні господарі, що їх ще досі нема, хоч ніч і ймається темна, а вже найявіше, що ніхто тут не зайшов на квартиру, хоч у селі повно війська. Ясно, всі омивали цю хату, як проказу, один одного попереджав, остерігав. Тепер я починав розуміти, що під чепурною стріхою цієї тихої хати причаїлася на мене якась таємничка затадка.

Чя часом не вічні духи? — мавнуло мені
через думку, що то інколи навідуються на наш
грішний світ, калатають і стукають по стінах і
чесним християнам спати не дають. Я розсміявся
в душі, пригадав собі одвого священика в наших
Карпатах, в якого домі отак стукало і страшило
кілька місяців. Двічі посвячували хату і нічого
не помагало, приходили жандарми наслухувати
ночами і теж нічого, аж приїхала з міста комісія
і зловила нечисту силу — молоду донечку паво-
ха, бліде, хирляве дівчатисько, що мало до діла
з вервами і несвідомо страшило своїх рідних.

Осьтак я розважав себе, скидаючи на тапчан свої річні, наплечник і рушницю. Відтак розпростер плащ на дошках, а що вже добре стемніло, виймав кусочок свічки, засвітив і ляг відпочити.

Аж відразуніше стало. Лише ця дивна тишина в чужій, незваній хаті спокою не давала. Цікаво, що тепер робить моя тимчасова хазайка в господарській напругі? Виходжу до сіней, двері лавстїж повідчинювані, як перелтим, в господарській темноті. Гукаю — ніхто не відзивається, черкаю сірником — нема нікого! Вже й маломовна старушка звійалась невідомо коли й куди, і світ по нїй застиг. Ще одна загадка більше, ось тобі відпочинок!

Опертий об озвірок на порозі хати дожидаю господарів, може наїїдуть. Довкола гатіхав дачіровіт томів села, скіняє, джєла глєбона, тїта

ніч, вавіль невидні хмарини росили стіха, ледви
чутно. Ніхто не приходить.

Тепер уже знаю більше, знаю, що даремно дождатися господарів! Вони вже не придуть! Утікли від своєї власної тати, залишаючи її на погалу долі й незаних сторонніх людей. Цієї ночі тут я необмеженим господарем, а поруч мене ще хіба це незнане таємниче страхиття, що промало звідсиля правовитого хазяїна і заталося тепер на мене.

Страхіття? Смішні речі! Слабі нерви, хвороблива уява, пусті забобони — ось і все. Я не верив у надприродні явища, не боявся ніяких опирів і змалку любив заглянути правді просто у вічі. Ще в хлопнячому віці, в приступі дитячої чужакуватості, пішов я об заклад з ровесниками, що опівночі відвідаю цвинтар і знайду до самаченої гробниці. І виграв той заклад, мабуть більше з упертості, як із справжньої відваги. А тут і дах над головою і хата серед села, звідкіля ця тривога?

Я вернувся до світлиці, загорівся на тапчані в попіл плаща, погасив світло і незабаром фізична втома перемогла неспокійні думки. Я заснув, з рукою на вірному кріслі.

Але не довго спав. Із першої дрімки вирвав мене якийсь голосний лоскіт. Приснилося? Не знаю, але мій сон уже пропав. Із заплющеними очима лежу і слухаю. По хвилині залопотіло щось біля печі, наче дрібна звирива на бігу, певно щур. Незабаром затопало знову, але вже біля порога і мисника. От, ледащо, по ночах гуляє та ще й людей страшить!

Притихло. Але раптом серед нічної тишини в кути напроти почувся грімкий зоскіт. Я схопився на тапчані, одною рукою придержуючи за раменах плізці, у другій стискаю кісі.

І знову хвилина тривожної тишини. І знову щось нове я несамовите. В горі над полями мигнуло зеленкавим світлом і в той-же мент різкий металевий брязкіт роздер тишину світлані. Страшно! Щось несамовите діється в

хаті, несамовите й неорозуміле! Чув та був!
не розумію нічого! У висках заклопотало, як у
млині, серце валить молотами під саму го-
танку.

І знову річковий металевий бразит, уже без вікна, і ще раз по середині світлиці. Геть! Геть звідсіля! Щось незнане й невидне, якесь жалим страхиття, закутале в непроглядну темряву, що йде просто на мене, щораз ближче і ближче, щораз гірніше! Геть! Геть звідсіля! Хочу рухатися — воги й руки наче закам'яніли, хочу крикнути — заціпіло горло. Геть!

Останнім надлюдським зусиллям і реакцією з постелі і стрілою вискочив на двір.

Решту ночі я перебував на якомусь полі, рятуючи себе між околотами перед потоком дрібних дощ перемінився був у візну. Ризик обсох при вогні і привів мене до порятку, а згодом всі ми виїхали із цього села.

Про таємницю несамоїтної хати я з вами не допитував. Довелосьб дещо я самому спитати, а чейже соромно якось старому воякові, який стільки разів заглядав смерті просто у вічі, цікавитися, що втікає перед незначим і невідомим ворогом та ще й із криком у руках. І тільки зм'ягував про це нікому. Роблю це щойно тепер і знаю, що неслив із вас, дорогі читачі, нічого.

Але я скажу своє. Чи одно довелося мені пережити й бачити підчас війни, а проте й найбільші страхіння давно вже побігли й загинули в моїй пам'яті, крім тої несамовної події, яка нещодавно склалася щойно вчора.

На тієї ночі не забуду вже ніколи і м'які, коли нагадую собі той дивний металічний брязніт, що в пещері галадій тоді виймався з мене — смертельний піт виступав на чоло, в серці хололо кров і в темноті, як зрібний дискот обки.

— 0 —

У фільмі "Тото-шисеник" головну роль грає Альберт Преман, відомий із дитиною у нас його прізвисько "Між дахами Парижа". І ця фільма вже нагадує своїм сюжетом ту першу, що згадувала Йо-

C. T.

56/53

Рогатинщина і свято Крут. Західом Українського Студентського Т-ва "Чорногора" в Рогатин відзначено пам'ять 16-их роковин по подвигу героїв в бою під Крутами. Свято заплановано ще на 22. I. ц. р. рефератор на тему: "Проголошення самостійності і соборності України" і рефератор 24. I. ц. р. "Білі та Чорні Крути", які виступили на цвинзних, столичних зас-

Ф-ма Брати Штавер

65/55 3-4 Львів. пл. Марійська 6 — 7, повідомляє що
Найновіші моделі на весняний сезон 1934 р. ВЖЕ надійшли.

в "Чорногорі". Дня 28. І. (в неділю) члени "Чорногорі" відгословили 26 святочних рефератів п. н. "Білий Крутани" в повіті в отсик місцевостях: Рогатин (чит. "Просвіти"), Рогатин (Т-во "Зоря"), Бабинці, Пухів, Чесники, Путятинці, Кулячи, Обельниця, Лучинці, Руде, Насташин, Чагрів, Черче, Потім, Вербишівці, Заліпе, Пасари, Дегова, Уїз, Комюки, Бардега, Стратин, Кашівна, Підгородзе, Дібринів (для старших) і 29. І. в Дібринів для молоді. Слід зазначити, що всі села радо прийняли молодих референтів, розуміючи вагу нашого національного свята, і своєю великою присутністю доказали, що гідно оцінюють пам'ять молодих героїв, які поклали своє розцвітало життя на жертвину нашого відродження. Тільки в двох селах, Данильчу і Жовчові, до яких теж приїхали референти, чомусь місцевим громадянам не хотілося прийняти таких референтів. Завершенням свята був святочний концерт дня 4. ІІ. в Рогатині, про що в "Ділі" вже був окремий допис.

Концерт у честь Наталі Кобринської. Комітет жінок у Рогатині гідно вшанував 18. ІІ. п. р. з нагоди 50-ліття оснування першого жіночого т-ва в Станіславові пам'ять піонерки жіночого руху Наталі Кобринської. Концерт, що був добре підготовлений і мав багату програму, відбувся в салі Укрбайку. Сцену прибрано гарно килимами й вишивками та уміщено портрет Кобринської. Перша частина програми почалася вступним словом пос. М. Рудницької. Потім жін. хор

з Рогатина під проводом п. Кривоуса відспівав: "Сон", "Ой гаю мій гаю", "Гей там понад горою" та "Гей до діла праця"; всі пісні викликали добре. Як на інших концертах, так і на цій на перше місце вибілася жін. хор з Пукова під умільним проводом о. Соковія, що відспівав у першій частині "Ой Дніпро" та "Баркаролю" а в другій пісні: "Ходня, походня", "Ой у відпочку панюшки ходять", "Землі огірочки" та "А вже весна красна". За мистецьке виконання пісень здобув той хор знову гримі оплески. Друга частина почалася довгим рефератом п. Ратичевої, що в душний салі став легкого вже томити, але виступ хору з Пукова вніс на сцену оживлення. Фортеп'янове сольно відіграла п. Тарасюкова. Дуже гарно випала деклямація п. Шербанюк-Кішчій. Жін. хор з Бабинців під проводом п. Баласіної відспівав язанику народних пісень. На закінчення подучені хори під проводом о. Соловія під аккомпанімент фортеп'яну відспівали гимн "Союзу Українок". Гимном "Ще не мерла Україна" закінчено це гарне жіноче свято.

Концерт у честь Шевченка в Пукові. Заходом Кружка "Рідної Школи" відбувся 11. ІІ. п. р. в Пукові в салі "Просвіти" концерт у честь Шевченка. На програму склалися: промова студ. Дармідія, хорова точка, що їх виконали мішаний хор та жіночий хор "Союзу Українок" під умільним проводом о. Соловія, реферат п. Мелиника та деклямації маленьких дітей. Все те вистало дуже гарно. Концерт закінчено відспіванням нац. гимну.

СПОРТ.

УЖГОРОД. С. К. "РУСЬ" — УТК 2:1 (0:1)
Товариські змагання, розіграні в мин. неділю, вирішила дружина "Русі" у свою користь.

ЗАКОРДОННИЙ СПОРТ

ПРАГА. Тепліцер — Спарта 1:1; Славія — Нептун 2:1; Жідевіце — Богемієс 2:2; Кладно — Чехи 2:1; Вікторія (Пільно) — Вікторія Жижков 3:1. У мистецтві веде Славія (25 пунктів) перед Спартою (20 п.), Кладно (20 п.), Тепліцер (15 п.).

ВІДЕНЬ. Австрія — Адміра 5:2; Гаклар — Ліхтенштадт 1:1; В. А. П. — Вієнна 2:0. — В табелі веде Австрія (24 п.) перед Рапідом (23 п.) й Австрією (19 п.).

БУДАПЕШТ. Бочкай — Неметсі 1:1; Ференцварош — 3. Округа 4:0; Унгарія — Аттіла 2:0; Офен — Шеред 3:1; Соморі — Кієпесті 2:0; Уйпешті — Фабус 3:1. СОФІЯ. Змагання Югославія — Болгарія виграла гості 2:1 (2:0).

БІЛГОРОД. Югославія — Болгарія 5:2 (0:1). ЛЬОНДОН. Піафінал за чашу принца Уельсу між несподіванку, бо Манчестер Сіті розграв Астон Віллу 6:1 і входить до фіналу. Другим фіналістом Портсмут, який переміг Лестер Сіті 4:1. З обох фіналістів ще ніхто не добув дотепер чаші Манчестер Сіті був уже двічі у фіналі: в рр. 1926 і 1933, в Портсмут раз, а саме в 1929 році. Фаворитом цього року є Манчестер, але хто добує чашу, покажеться 28. квітня у Льондоні.

Нові книжки й журнали.

КНИЖКИ.

ВЕЛИКА ІСТОРІЯ УКРАЇНИ. Зшиток ч. 2. Видавня Івана Тимкура. Львів 1934.

ЗВІТ УПРАВИ НАЦІОНАЛЬНОГО МУЗЕЮ ЗА 1933 РІК. Львів 1934. Накладом Національного Музею. Стор. 8. Написав директор Національного Музею І. Свєтлицький.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Миський Театр.

Четвер, 22. ІІІ. год. 8:15 Польський концерт.

П'ятниця, 23. ІІІ. год. 7:30 веч. "Гостиниця під Білим Конем". Абонамент Або леванійний.

Театр Ріжнородностей.

Четвер, 22. ІІІ. год. 7:30 веч. "Товариш". П'ятниця, 23. ІІІ. год. 7:30 веч. "Кандидат". Абон. 15.

Кіна.

АПОЛЬО: "Янголи пенки".

АТЛАНТИК: "Кохання в пущі".

ВАНДА: "Сирій дім".

КАСІНО: "Тото шибеник", "Поворот до природи" (фільм з життя мистців).

КОЛІСЕИ: "Облава", ревія "Коли світає агасно".

КОПЕРНИК: "Я не янгол" (Ме Вест).

МАРУСЕНЬКА: "Серце волоцюги" та ревія: "Дамо, що маємо".

МІРАЖ: "В погоні за щастям".

МУЗА: "Прощання в гріхох".

ПАЛАС: "Пісенькар Варшави".

ПАН: "Буря на світанку" та ревія.

ПАСАЖ: "Дім прикар" і амер. комед.

ХИМЕРА: "Любові балетинці".

РАІ: "Кохання в анти" (Джо Мая).

СВІТ: "Пісня ночі" (Іван Кепура).

СТИЛЕВЕ: "Навчи мене кохати" (Рам. Новаро), ревія: "Весна пробуджується".

УТІХА: "Чоловіки та жінки" та ревія.

Закордонне радіо.

Четвер, 22. березня 1934.

Відень (506,8) 17:10 Ресіталь на віолі, 17:35 Фортеп'яни, Братислава (298,8) 11:05 Концерт, Брно (325,4) 17:50 Спіл, Прага (470,2) 20:05 Симф. концерт, 22:40 Фестиваль Сметани, Париж (1796) 21:00 Камер. музика, Білгород (437,3) 21:15 Хор, Берлін (356,7) 17:00 Музика на олі (відч. з муз. астрації), 17:15 Дуети, пісні, 19:00 Держ. аудіція (спіл, музика), Кенігсвустергавзен (1571) 14:00 Моцарт, Бетовен, Брамс, 17:50 Сучасна музика, Ляйпціг (382,2) 14:25 Програма для дітей, 14:45 Солоісти, Мінхен (405,4) 16:00 Оп. і популярна музика, 17:50 Циг. пісні, 20:30 Веселий вечір, Букарешт (212,6) 19:30 Опера, Будапешт (550,5) 13:30 Військ. музика, 21:35 Спіл, Мільно (368,6) 13:10 Легка музика, 20:30 "Новинберські співачки" оп. Вагнера, Рим (420,8) 17:00 Інструмент. концерт.

П'ятниця, 23. березня 1934.

Відень (506,8) 17:10 Солоісти, 21:35 Австр. музика, Прага (470,2) 17:05 Квартет, 19:20 Військова оркестра, Париж (1796) 21:45 "Лукія з Лижероу" оп. Довіцетті,

Білгород (437,3) 16:00 Пісеньки, 19:20 Популярні мелодії, 20:00 Спіл, Рига (514,6) 19:15 "Країна осміху" оп. Лєгара, Берлін (356,7) 13:00 Легка й оп. музика, 17:30 Складана програма, 20:30 Симф. концерт, Кенігсвустергавзен (1571) 14:00 Австр. оп. музика, марші, пісеньки, 20:15 Оп. вечір, Мінхен (405,4) 20:30 Симф. концерт, Мількер (622,6) 16:00 Концерт (музика, спіл), 20:10 "Чорне доміно" оп. Обера, Осльо (1186) 20:00 "Штампінг іа Тироль" оп. Целера, Будапешт (550,5) 12:05, 17:30 Циг. музика, 19:30 Опера, Мільно (368,6) 13:00 Легка музика, Рим (420,8) 21:00 Симф. концерт.

Львівське радіо.

Четвер, 22. березня 1934.

7:00—8:00 Ранішня аудіція, 12:05 Нар. музика з гр. лант, 12:35 Концерт (музика, спіл), 15:25 Збіжжя біржа, 15:30 Господарські вістки, 15:40 Легка музика (трубна оркестра з гр. лант), 16:55 Солоісти (спіл, музика), 18:00 В. д. "Долар і фунт", 18:20 Авд. "Ліня та маски", 19:03 "Спортовий фейлетон", 19:15 Всячина, 19:25 Відчит, 19:40 Сніговий комуїнат, 19:43 Спортові вістки, 19:55 Сільна рерум, 20:00 Вибрані думки, 20:02 Муз. фейлетон, 20:15 Концерт (музика, спіл), Почт. техн. скринька, 22:00 Всячина, 22:15, 23:05 Танкова музика.

П'ятниця, 23. березня 1934.

7:00—8:00 Ранішня аудіція, 12:03, 12:34 Концерт оркестри малозіністів, 15:25 Збіжжя біржа, 15:30 Господарські вістки, 15:40 Пісні в супроводі фортеп'яну, 16:00 Джек на два фортеп'яни, 16:20 Концерт реведерсів, 16:40 Серед книжок, 16:55 Легка музика з грам. лант, 17:10 Камеральний концерт (скринька, фортеп'яни), 17:50 Наука стенографії, 18:00 Реалізація нових програм у І. гімі, класі, 18:20 Загадка грамофону, 19:05 Всячина, грам. лант, 19:25 Фейлетон, 19:40 Спортові вістки, 19:43 Сніговий комуїнат, 19:55 Сільна рерум, 20:00 Вибрані думки, 20:02 Муз. балачка, 20:15 Симф. концерт, фейл. "В поетів квадриги", 22:40, 23:05 Танкова музика.

БІРЖА.

ГРОШ.

У Львові долар у приватних оборотах 5.22 зол.

Золото: Долари 8.99—9.03, Франки фр. 35.30—35.80, Дукати 83.70—84.00, Корони 37.50—37.80, Рублі 46.30—47.00.

Срібло: Корони 0.30, Фальорени 0.75, Рублі 1.25.

На сьогоднішній варшавській біржі потовано такі курси: Лондон 27.12, Париж 34.96, Берлін 209.80, Ціріх 171.49, Амстердам 357.50, Мільно 45.57, Ньюйорк кабелі 5.31, Ньюйорк чеки 5.31 і піл, Бельгія 24.60, Австрія 98.

ЗБІЖЖЕ.

Ціни пар Підволочиська з. наг. Львів.

від	до	від	до
Пшениця двірська	12.50	18.75	
Пшениця збірна	17.00	17.75	
Ячмінь на млин	11.25	11.50	12.50
Інші курси	незмінні.		

ЦІНИ "МАСЛОСОЮЗУ".

"Маслосоюз" платня кооперативам для 21. ІІІ. масло 3.10, молоко — 18, сметана — 80, яєця 2.60—2.70.

Тенденція на масло, молоко, сметану і яєця удержана.

Ціни биті птці з птахом'ясарні "Маслосоюзу" за 1 кг.:

Рід:	Добірні:	І-а	ІІ-а
Кури молоді на печення	1.75	1.50	1.00
Кури на росі	1.75	1.50	1.00
Качки	1.65	1.40	1.00
Гуси	1.50	1.30	1.00
Індики	1.85	1.65	1.00
Пантарки за одну штуку	2.50		

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакції не відповідає.

ФІРАНКИ, кани найновіші, ручної роботи зол. 9.— Волянці ковдри брокатові за безплі. Фрайліх, Львів, Сикстуська 21. 26/33 1—?

ПОШУКУЮ спільника з капіталом 2.000 зол. до харчової крамниці в середмісті Львова. Під "Оказія" до Адміністрації. 1288 1—1

НАПРАВД вічних пер "Прецизія", Рутівського 12 — Ринок 24 (Брама Андріодього). 76/33 6—10

25.000 МЕТРІВ

весняний і літній сезон на сукні, костюми і плащі по сензаційно низьких цінах.

Вовна шотландська 90 шир.	1.65	Шевіоти 150 шир.	2.10
Вовна шотландська Пріма	2.80	Шевіоти Пріма	2.10
Вовна мішкова 90 шир.	1.75	Фальора	1.10
Вовна мішкова 130 шир.	4.75	Толедо	0.80
Вовна крокодилева 90 шир.	1.80	Diagonal 150 шир.	0.75
Вовна крокодилева Пріма	3.50	Diagonal Пріма	1.10
Вовна Панама	1.75	Камгари 150 шир.	1.10
Вовна мундуркова 90 шир.	1.80	Камгари Пріма	0.80
Вовна мундуркова 120 шир.	2.60	Вовна на плащі 150 шир.	0.80
Вовна Crepella	3.60	Вовна на плащі Пріма	1.10
Вовна Boucle 90 шир.	4.40	Вовна на плащі англійська	—
Вовна Boucle 140 шир.	6.—		

УВАГА. Дешева продаж білих товарів надалі продовжена і рійночасно повідомляємо, що дістали ми вже всілякі весняні і літні товари і шовки. При закупні товарів від зол. 15 даром білети до Великого Театру і Ріжнородностей у партері, а від зол. 5 білети до першорядних кін.

ГАЛИЦЬКИЙ МАГАЗИН НОВОСТЕЙ ЛЬВІВ, ГАЛИЦЬКА 15.